

Sygn. akt III Ca 1357/19

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący-Sędzia Sądu Okręgowego Leszek Dąbek

Sędziowie: Sądu Okręgowego Tomasz Pawlik

Sądu Okręgowego Artur Żymełka

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2021 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym sprawy

z wniosku Prezydenta Miasta Z.

z udziałem P. K. (K.)

o orzeczenie przepadku pojazdu

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 10 stycznia 2019 r., sygn. akt VIII Ns 250/17

postanawia:

oddalić apelację.

SSO Artur Żymełka SSO Leszek Dąbek SSO Tomasz Pawlik

Sygn. akt III Ca 1357/19

UZASADNIENIE

Wnioskodawca Prezydent Miasta Z. wniósł o orzeczenie na jego rzecz przepadku samochodu marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiącego własność uczestnika postępowania P. K. oraz „obciążenie go kosztami postępowania , przy uwzględnieniu kosztów procesu”

Uzasadniając wniosek twierdził, że samochód został zatrzymany przez funkcjonariusza policji w czasie kontroli drogowej i kiedy okazało się, że kierujący nim nie posiada prawa jazdy, a pojazd posiadał niesprawny hamulec roboczy, „funkcjonariusz policji wydał dyspozycję usunięcia samochodu na parking strzeżony położony w R.. Po ustaleniu, że uczestnik postępowania jest właścicielem samochodu, wnioskodawca powiadomił go o odholowaniu pojazdu i o skutkach jego nieodebrania

w terminie 7 dni. Pomimo tego uczestnik postępowania nie odebrał samochodu.

Uczestnik postępowania P. K. nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy w Zabrze w postanowieniu z dnia 10 01 2019r. oddalił wniosek

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia przywołał regulacje art. 130a ust. 10 ustawy z dnia 20 06 1997r. – Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity Dz.U. 2012r. poz. 1137) oraz § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych

i Administracji z dnia 22 06 2011r. w sprawie usuwania pojazdów, których używanie może zagrażać bezpieczeństwu lub porządkowi ruchu drogowego albo utrudniających prowadzeniu akcji ratunkowych (tekst jednolity Dz.U. 2018r. poz. 2285).

Stwierdził, że wbrew dyrektywie zawartej w ostatnim z przywołanych przepisów, powiadomienie o zatrzymaniu samochodu wystosował do uczestnik postępowania wnioskodawca, zamiast prawidłowo podmiot, który wydał dyspozycję o usunięciu samochodu (Komenda Miejska Policji w Z.). Oceniał, że w tej sytuacji powiadomienie to „nie może zostać uznane za prawidłowe”, po czym uznał z tej przyczyny

„nie zostały spełnione wszystkie warunki formalne do orzeczenia przypadku w niniejszej sprawie” i wniosek „nie zasługiwał na uwzględnienie”.

Orzeczenie zaskarżył **wnioskodawca Prezydent Miasta Z.**,

który wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia przez uwzględnienie wniosku

oraz o zasądzenie na jego rzecz od uczestnika postępowania zwrotu kosztów postępowania za obie instancje.

Zarzucał, że istnieje sprzeczność pomiędzy poczynionymi przez Sąd pierwszej instancji ustaleniami faktycznymi a treścią zebranego w sprawie materiału przez przyjęcie,

że wnioskodawca nie powiadomił właściciela pojazdu o jego usunięciu i nie pouczył go o skutkach jego nieodebrania.

W uzasadnieniu apelacji „z ostrożności wskazywał”, że oprócz niego, powiadomienie

o odholowaniu pojazdu wystosowała do jego właściciela także policja.

Sąd Odwoławczy ustalił i zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji trafnie zakwalifikował wniosek po czym prawidłowo rozpoznał sprawę i skonstruował prawidłową podstawę faktyczną orzeczenia.

Składające się na podstawę faktyczną ustalenia mają podstawę w informacjach zawartych we wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia wiarygodnych źródłach dowodowych.

Wbrew zarzutowi apelacji w materiale sprawy znajdującym się w dyspozycji Sadu Rejonowego brak było podstaw do ustalenia, że oprócz skarżącego powiadomienie o usunięciu pojazdu powiadomiła uczestnika postępowania także Komenda Miejska Policji w Z. (brak zarówno twierdzeń we wniosku jak i informacji zawartych w zaoferowanym Sądowi Rejonowemu materiale dowodowym).

Twierdzenia o tym oraz zgłoszone na ich poparcie wnioski dowodowe, mogły zostać zgłoszone już w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji i jako takie nie mają one charakteru nowości w rozumieniu regulacji

art. 381 k.p.c.

Niezależnie od tego, na ich podstawie nie można poczynić w omawianej kwestii pozytywnych ustaleń, gdyż do apelacji dołączono tylko niewiarygodne kserokopie pism i dowodów doręczenia, którym moc dowodowa - z tej przyczyny -

jest znikoma, a na dodatek, w dołączonych do apelacji dowodach doręczenia brak jest jakiegokolwiek informacji, których konkretnych pism one dotyczą (brak sygnatury sprawy, daty pisma, jego rodzaju itp.; k. 57 i 59).

Z tych względów Sąd odwoławczy ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji przyjmuje za własne.

Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna ustalonego stanu faktycznego w swym zasadniczym zarysie jest prawidłowa i Sąd odwoławczy ją podziela i przyjmuje za własną (orzecz. SN z dn. 26 04 1935r. III C 473/34, ZB. Urz. 1935r. nr 12, poz. 496).

W jej kontekście należy przy tym jedynie dodatkowo zaznaczyć,

że z uwagi na skutki prawne zastosowanej przez Sąd pierwszej instancji

(jej zastosowanie prowadzi do arbitralnego nieodwracalnego pozbawienia właścicieli samochodów ich własności), przewidziane prawem procedury stanowią gwarancje ochrony prawa własności i z tej przyczyny muszą być stosowane

ze szczególną starannością.

Z podanych przez Sąd Rejonowy przyczyn w niniejszej sprawie tego

nie dochowano, stąd też wniosek skarżącego był nieuzasadniony.

Znajduje to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym postanowienie,

a to czyni apelację bezzasadną w rozumieniu art. 385 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c., co z mocy zawartej w im regulacji prowadziło do oddalenia apelacji.

Reasumując zaskarżone postanowienie jest prawidłowe i dlatego apelację jako bezzasadną, oddalono na mocy regulacji art. 385 § k.p.c. w związku z art. 13

§ 2 k.p.c.

SSO Artur Żymelka SSO Leszek Dąbek SSO Tomasz Pawlik